

Forfatter: [E. Balling]

Titel: Afbrudte Tanker i Anledning af Beskiærmelses-Dagen den 17de Januarii 1772. af E. B.

Citation: [E. Balling]: "Afbrudte Tanker i Anledning af Beskiærmelses-Dagen den 17de Januarii 1772. af E. B.", i [E. Balling]: *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Kvartbindet*, P.H. Høecke, 1772, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-3_001-shoot-workid3_001_016.pdf (tilgået 07. maj 2021)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Kvartbindet

Ophavsret Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen.](#)

⌂

Afbrudte Tanker i Anledning af Beskiermelses-Dagen den 17de Januarli 1772. af E. B.

Kiøbenhavn Trykt hos Paul Herman Höecke 1772.

2

3

⌘ Var det derfor, du evige Behersker! at du saa længe

⌘ holdt din Magtes Arm tilbage, paa det vi, naar du engang vilde udrekke den til vor Frelse, skulde erindre os, at du er Overherren, og at dig hør Magten og Æren til? — Hvilke Under har i Dag viist sig fra din Almagt! — Under! der bebuder os, at du, retfærdige Behersker! ikke har bortkastet os fra din guddommelige Omsorg.

⌘ Nyelig saae jeg den ophoyede Ondskab, drukken af Overmod, at triumphere med de sorteste Forbrydelser. Helvede loe, imedens den Fromme skielvede og — bad. Men hvad nu? Sluttet i Kieder og nedsunkne under Foragten, stønner Forbryderne nu mellem Angst og Fortvivlelse, imedens de Retsindige føler himmelske Vellyster. — O! ønsker

⌘ den Viise: at Jordens Mægtige dog bedre kiendte deres Fordeele! —

⌘ Aldrig skulde de Lastefulde finde Adgang til Thronen, eller de Nedrige vorde ophøiede; aldrig skulde Sandheden rødme, naar Hyklerin i Purpur taledes. — Kan en ond Mand være en sand Patriot, eller Rebelleren en Konges Ven? — Lad ham kun blive overvæltet med Velgierninger, og given frie Hænder at udføre alle sine egennyttige Anslag; lad ham voxes i Høyhed, som hans Hierte stiger i Begierlighed: snart skal dette stolte Hierte blive rasende nok til at foragte Fyrsten og Fædernelandet, og forvoven nok at styrte begge. —

⌘ Jeg faae i Forstillingen Udkaster og Planer til vor Ødeleggelse; men jeg faae tillige, et Vink fra den Høyeste omstyrte dem alle, og jeg optegnede hvad jeg faae.

4

⌘ 4 Længe havde de truende Forvarsler med deres skrækkende Vinger svævet over vore Hoveder, og viftet af den Ild, som engang skulde udbryde til vor Fordervelse; længe havde sneedige Hænder smeedet paa de Lænker, der skulde fængsle et søvndysset Folk, imedens den sorte Ondskab selv grov al vor Glædes Grav; lange havde man rokket paa Statens Grundpiller, og deres Fald var saa nær, at Forvovenheden endog fastsatte Dagen, paa hvilken de skulde omstyrtes: da Forhænget med et blev optrukket, og Himlen i en naadefuld Time udviklede for vort Øye denne grufulde Scenes afskyelige Sammenhæng.

⌘ Men, imedens Forvovenhed laae indslumret paa Sikkerhedens Leye, og troer at have Nøglen til Rigets Vee og Velstand i sin Haand, saa vaager en høyere Magt over et ulyksaligt Rige, seer de gruesomste Forsætter, seer Timen, naar de skulde iværksettes, og beslutter en fuldkommen Tilintetgjørelse af det hele afskyelige Værk.

⌘ Lad os dog med roelige Tanker betragte denne Forsynets Plan, saavidt det er et dødelig Øye given at betragte; lad os i det mindste med opløftende Hierter prise de Frelse-Under, der i denne vor Beskiermelses Nat nedsteeg fra den Algode, omstyrtede Ondskabens Throne, og an tændte Glædens Fakler i det gruelige Mørke, der omgav os. CimberLandet har før opdraget Øgler i sin Barm, men ingen giftigere, ingen sortere, end de, hvilke Himlens retfærdige Torden-Kiile nu ramte. — Da Ondskaben var stegen til sin høyeste Spidse, da de helligste Love blev trædt under Fødder; da Blod skulde udøses og besmitte et fredeligt Land; da, — o hvor gyser denne Tanke i min Siel! da den Kongelige Stamme selv skulle angribes: da faae den Naadefulde ned fra det Høye og lod Mildhed og Medynk udflyde til os; da tog Retfærdigheden til sin Vredes Piil, og nedskoed Nordens overhængende Fordervelse i den dybe Afgrund. —

⌘ Er det Naturens Røst jeg hører, eller tager høyere Aander Deel i vor Glæde? Jeg hører een Stemme, lifligere end et Menneskes, bryde frem i en sød Melodie: Hvi gløder saa Juliana Hierte? dette stille, dette uskyldige Hierte? — De Himmelske Beslutninger

5

⌘ 5 er given Hende at udføre, og nu, da Hun føler hvad det er at være et Guds Reedskab, nu er Hendes Siel rørt, stærk rørt af de Indtryk, den Himmelske Villie opvækker i Hendes Bryst. Det fredelige og sagtmødige Blod, som for giennemløb Hendes Aarer, og holdt Hendes Hierte i en sød Ligevægt mellem Gelassenhed og Hengivenhed, det tager nu en stridere Fart, styrker dette fromme Hierte med Kraft, opfylder det med Iver, og afbilder de himmelske Befalinger i de meest levende Forestillinger. I Hendes Ansigt læses, hvad der foregaaer i Hendes Hierte; og Hendes Øyne forkynder, at Fred og Frelse vil Himlen udføre ved Hendes Hænder. Herrens Time er nu kommen: en usynlig Haand har udrustet den Dydige! Hun føler sit Kald, belaver sig til den Højestes Tieneste: og nu hørte jeg det var Gienlyden langt, langt borte, der gientog vor Mariæ Lovsang: Min Siel ophøyer Herren! — See, jeg er Herrens Tienerinde! Hun faae til sin Medhielper, Hendes dyre og elskværdige Søn! Ham der var given Hende til Trøst i sin uförglemmelige Friderichs Tab; de ømmeste Øyekast fra Hende aabner Hans Hierte for Hendes heele Siel; og paa engang var denne Elskværdige, som sin Moder: opfyldt med Lyst at staae Hende bie, og vise Verden, at Han er den beste Moders Søn, en Søn af Friderich den Gode, en Spiire af den ædelste Stamme, en Broder til den beste Konge, en Ven af sit Fæderneland, Fyrsters Ære, Folkelægternes Lyksalighed. —

⌘ O! hvor got er det at være dydig! hvor livsalig! hvor megen himmel Vellyst føler de ikke, i hvis Hierte Dyden har ophronet sig! — men hvor meget meere dem, der er givet Herredømmet paa Jorden, og i hvis Magt det staaer, at udbrede Lyksalighed blant Mennesker! — Under deres Varetægt blomstrer det fredelige Haab, og lover klare Dage at brække frem giennem de mørkeste Skyer. Den reedelige Undersaat hviler trygt, og midt i truende Storme frygter ikke, imedens Rebellerne luure paa Leylighed, at udføre deres blodige Anslag; th Skytsenglen vaager, standser Ondskaben i sit Løb, holder Forræderen

6

⌘ 6 fra sine Forfætter, og naar han af Overmod vil overstige Grændserne, lader ham falde i sit eget opløftede Sværd. Kunde vi glemme Dig, Du vor dyrebare Hielperinde, ubødelige Juliana. Aldrig! De sildigste Slægter skal vide, hvo der var Nordens Skytsengel i det 72 Aar af det Attende Aarhundrede. — —

⌘ Søvnens havde allerede fængslet de Sikkre, som laae trygt under en indbildt Beskiermelse, stolende paa deres egen Magt, men forladte af Gud, hvem de havde foragtet, og værgeløs mod den udrustede Dyd. Guds Haand var vor Juliana og Friderichs Skiold, hans Kraft deres Vaaben; Seyeren skulde derfor og høre ham til. Nu fremkal- dede Hielperinden sine Mænd, dem der skulde udføre Hendes Befalinger, dem, for hvis Troeskab den uforklædte Reedelighed og Nidkierhed vare borgen; Mænd, som altid gjør deres Fæderneland Ære, Disse stod nu om Heltinden, agtsom at anhøre Hendes Raad, og bereedvillige at adlyde Hendes Vink. — Viise Overlæg, sindige Beslutninger vare fattede, alting færdig, Udførelsen allene stod tilbage. — Utalte Sukke steeg imidlertid op fra Juliana og Friderich til den Alviise om en naadefuld Biestand i det begyndte, og at alt maatte udfalde til hans Ære og Velbehag. Og en Strom af himmelst Biefald nedflod i deres Siele.

⌘ Endnu holdte Natten sine sorte Vinger udbredte over al Landet; Søvnens mægtige Zepter herskede, og den tause Roe tilbød sin Tieneste for Udførelsen af det vigtigste Foretagende. Friemodig gaaer vor Heltinde frem i Herrens Hendes Guds Navn, geleidet af Hendes dyrebare Friderich, og efterfulgt af dem, til hvilke Hun havde sadt sin Fortroelighed. Af Hendes Ansigt fremskinner Rolighed, og paa Hendes Læber hviler Bønnen. Gud vil for sin Barm- hiertigheds Skyld, siger Hun, fuldkomme alt. Hendes usynlige Varetægt, som allerede havde banet Hende Veyen, fulgte for og efter, og beskiarmede Hende mod alle Hindringer. — Hvor sikker vandrer

7

⌘ 7 den, som vandrer med Gud! — Tilliden og Hengivenheden til sin Bestyrere ophøiede Majestæten hos Hendes Person endnu meere. Havde Forræderen selv mødt Hende, saa høyt Overmod end havde opskudt hans Hierte, eller saa forstillt de afskyeligste Rænker end kunde gjøre hans Adfær, han skulde enten af Bludsel have nedsiunken for Hendes Fødder, eller af Skræk undflyed Hendes majestætiske Blik.

⌘ Hun nærmer sig Kongens Gemak, der, hvor denne Herrens Salvende midt imellem Fiender nød Søvnens Vederqvægelse, omringet af den usynlige Vagt, hvilken Kongernes Konge fra sit evige Hof har anordnet, at beskiorme Jordens gode og christelige Fyrster. Som en fredforkyndende Engel, rorlig, om, mild, fremtriner vor Juliana til Sængen. Den indtagende Venlighed, som udgiør det Himmelske hos en Engel, taler af Hendes Aasyn; og i dette den ømmeste Kierligheds-Sprog vaagner Hun Monarken: Kunde Du vel see dette, elskværdige Fyrste, uden at føle de sødste Indtryk i Din Siel, som Dyd og Kierlighed kan præge? Ney! ikke allene Din Siel blev rørt, men Dine fortolkende Øyekast smeltede endog de mandigste Hierter. — Kongen vaagner; og alt er fuld af Majestæt. Han seer sin Moder og sin Broder, sine og sit Riges beste Venner, og anseer dem som Sendebudde fra den Højesten til at forkynde hans Billie. Ved et stille Suk og en tillidsfuld Tilbedelse overgiver han sig til den guddommelige Bestyrelse: Skee din Villie! er Monarkens Bøn. —

⌘ Hvilken livsalig Gienstand for min opvakte Tanke! Heele Himlen syntes mig opfylte Kongens Gemak. Her

saae jeg den af Guds og Kongens Fiender foragtede Religion, og den forhadte Dyd, disse Døttre af den evige Kierlighed! begge i deres himmelske Pragt. Den udstedte Reedelighed, den forviiste Retsindighed, og den forglemte Menneskekierlighed var i deres Følge: alt var Velklang og Sødhed. Kongens Hierte blev inderlig rørt af deres harmoniske Toner, en himmelsk Vellyst trængte sig ind i Hans Siel, og gjorde

8

⌘ 8 Majestæten større, da Taarene perlede i Hans omme og faderlige Øyne. Han saae til sit Zepter, og strax stod Retfærdighed ved Hans høyre Haand og Mildhed ved Hans venstre. Lovene skulde holdes; Forbrydere bukke under Sværdet, og Betrængte vandre glade for deres Herres Øyne. Da saae jeg Kongen som Gud paa Jorden. Siden den Dag, da Folket tilbad Nordens Salomon Viisdom og Kraft, at føre sin Faders Zepter, siden den Dag faae mit Øye aldrig høytideligere Syn. —

⌘ Timen var kommen, men ikke forbie. Endnu var alt kun et Haab. Kongens Biefald skulde give det begyndte sin Vægt. Hans Hierte var rørt, og nu feylede kun at legge Sandheden saaledes for Dagen, at det tillige kunde blive overbeviist. Hvor vigtig en Sag! Hvo bedre i Stand til at udføre den end vor Juliana? som kiendte intet uden Sandhed, kiendte alle dens Bevæggrunde, og vedste enhver Adgang til sin Konges, sin Søns Hierte. — Tier I Veltalende! og lærer af denne sagtmødige og viise Talerinde, den ømmeste men tillige den kraftigste Maade at røre og overbeviise paa: —

⌘ Saa og saa, o Fyrste! er dit Rigets Tilstand. Frygt og Skræk omringer dig. — Dine og din Guds Fiender, have blendet dine Øyne; men see her din og dit Folks Skiebne. — Mit klappende Hierte, gandske hengiven til din Frelse, vovede dette Skridt, for at sige dig den Fare, der omgive dig, og disse Taare, disse moderlige Taare! de vidner om, hvad Oval mit Hierte bærer for din Skyld. — Men han, som gav dit Zepteret, og vilde, det skulle føres til dit Folks Lyksalighed, han vilde, jeg skulde borttage det Baand fra dine Øyne, som den nedrigste Egennyttede, og forvovneste Overmod, har ombundet dig. Han banede mig Veyen til dig, og aabnede mig de bevogtede Adgange; hans Varetægt

9

⌘ 9 holt alle Hindringer tilbage, og hans retfærdige Haand har i denne Time, trygt tilsluttet deres Øyne, som ellers vaagede til din Fordervelse. — See en guddommelig Bestyrelse! See den Eviges Kierlighed for dit Huus! og hør et sandfærdig Ord af min Mund, som den høyeste Viisdom har given mig Kraft at tale. — Formastende Hænder vil omstyrte din Throne; Uhyrer udslette din Stamme. En forvoven Tanke har allerede deelt dine Lande, dine Slotte, dine Klenodier; Borgere skal sværge Utroeskaben, eller — deres Blod skal rinde. Tyranner og Voldsmænd omgive dig, luure paa Ley- ligheden, og denne er for Haanden; maaskee inden 3 Soelskifter er dit Huus og dit Rige ikke meere. — See her Beviiserne! — Viis dig, vor Haab og vor Styrke! viis dig som en Guds Fyrste, som en retfærdig Konge, som dit Folks Fader. — Lad Eenevolds-Magten, den, som saa retmæssig er given i din Haand, lad den og ved dine Hænder udføre Himlens og din Hævn; nedstyrt dit og dit Riges Fiender, standse deres Anslag, og lad Verden see, at din Guds Retfærdighed fører dit Sværd og styrer dit Zepter. — Hør mig for den Guds skyld, der var dine Fædres Gud. Hør mig, for dit Folks skyld, som lover sig Beskyttelse ved dine faderlige Hæner, og ophøyer dig ved Troeskab og Kierlighed. Hør mig for din Stammes Frelse skyld, der i Værdighed og Dyder hædrer Nordens Throne, hædrer den for alle Throner paa Jorden. Hør mig for hans skyld, der eyedede dette Hierte, og eyer det endnu. — (Her trilledede Taare-Strømmen ned fra de ømmeste Øyne.) Ham, der var din og Landets saa høyt elskede Fader, og hvis høyeste Roes var, at befordre sit Folks Lyksalighed. Skyggen af denne Salige! svæver endnu over hans

10

⌘ 10 Grav, og forvente med Længsel at see dig befæstet mod den truende Skiebne, som omspender din Throne; og naar den seer Dig roelig paa dit Kongelige Sæde, og dig og dit Folk glad, stunder igien til den salige Hvile, der er given denne dydige og retfærdige Fyrste. — —

⌘ Saa taledede Juliane, og Monarkens Hierte smeltede: Det Skiul som var opstilt for hans viise Øye, nedfaldt, og alt var klart, hvor før var idel Mørke. — Han saae til sine Fortrolige, dem der skulde understøtte hans Kongelige Handlinger, og udføre hans Villie, og fandt i dem — sine og sit Rigets Fiender; han betragtede dem som Ondskaben enten havde sværtet, eller Egennytteden forviist, og fandt i dem — sine og sine Rigers Venner. Ham vendede Tankerne til sit Folk, dem Nation-Haderen beskyldte for Rebellerne, og faae de oprigtigste Undersaatter; Undersaatterne, fødte med Kierlighed til deres Konge, og med Troeskab at ofre Liv og Blod for hans Lyksalighed. Religion, Retfærdighed, Mildhed, Ømhed, Kierlighed, disse Kongelige, disse himmelske Dyder, straaledede om Majestæten, som Glansen om en Engel. Og i denne lyksalige, i denne opklarede Time, da Monarken overvejer og føler de ømmeste Indtryk af Juliana rørende Tale, og Frederiks viise Raad, samtykker Himmelen, indskyder den Salvende sit Biefald, og Dommen underskrives.

⌘ Skielver I ikke allerede, I Guds, Kongens og Folkets Fiender? Underholdes I maaskee i denne Time med gøglende Drømme, som smigrer Eders Pfantasier med halv-vundne Seyervindinger, eller snarere viser Jer tusinde gruelige Forvarsler paa Eders forestaaende Fængsel, Baand, Beskiemmelse og Straf? — Et helligt

Suk reev mig løs fra denne gysefulde Betragtning, og indtog mit Øre; jeg mærkede det kom fra den gudfrygtige Prinsesse Charlottes Tempel. Jeg vovede et Skridt nærmere, og fandt denne oprigtige, og troe Forbederinde, med

11

✕ 11 opløftende Tanker til Himlen, at holde Samtaler med sin Gud. — Her laae Gudsfrygten selv, ivrig i Bønnen og andægtig i Paakaldelse. Jeg saae de himmelske Sendebudde, som Jacobs Engle, stige op og ned mellem Himlen og hendes Hierte, for at bringe den Tilbedende Benoffer og den Bedende Trøst og Styrke. Jeg hørte de høyer Aander stemme deres Harper efter hendes Toner, for at siunge Alfader en nye Lov, og Gienklangen af denne himmelst Musik var rundt om i Himmel-Eggen: Fred og Frelse over Norden! — Hende var det kun given at bede, men hun bad med Kraft; hendes Bønuer giennembrød Himmelen Muure, trængede frem for Thronen, og rørte den Algodes Hierte. Da var det Kongens Hierte smeltede, og fandt sin berøvede Glæde. —

✕ Forsigtigheden, som altid har fulgt de Danskes Troeskab, stod tilreede at betrygge den Salvede, og hindre Udflugten for Forbryderne. En Vognborg blev slagen om Kongens Huus; Aarvaagenheden gik paa sin Vagt, og en utvungen Troeskab rakte Sikkerheden Haanden. Alt var tys og stille, selv den vaagende Samvittighed slumrede, og den rasende Modværge laae fængslet i Afmagts Arme. Da opstod Mænd, udsøgte af Juliana, som kiendte Pligt og Troeskab, og vidste hvad de vare Gud og Kongen skyldig; færdig at lade Blod rinde stode de der, for at udføre de vigtige Roller, til hvilke Juliana beskikkede dem; og nu begav enhver sig til stil Post. Mod og Manddom gik foran, Pligt og Troeskab fulgte efter. Uforfærdet aabnes Dørrerne: de Dørre, som det ellers vilde have været formasteligt at nærme sig. — Men Kongens Villie taaler ingen Grænser; de retfærdigste Love, dem især, hvilke Eenemagten forkynder, kiender ingen Forskiel imellem Forbryderne i Kabinettet og den der vogter hans Dør. —

✕ Hvorledes anstiller de Trygge sig? disse Fiender af den sande Tryghed, som maaskee endnu førend de indsov, deelte Kongerigerne og bestemte Fyrstendømmene! — Sovende høre de Retfærdigheds-

12

✕ 12

✕ Herolderne indtræde, og endnu fængslede af Søvnens, forkynder dem Monarkens Villie: Ach hvor var denne Nat Eder en troeløs Nat, I afmægtige Kiemper! I, som ellers førte Eder enhver Stund til Nytte, og saa ofte havde misbrugt Nattens Roe til at samle Eders uroelige Tanker. Hvorfor skulde denne Rat ikke være Eder ligesaa huld, som de søvneløse Nætter, i hvilke Eders glimrende Planer ere udkastede, og det forfærdige Haab uddeeledede til Eder sine nu visnede Laurbær? Men see! det vigtige Minut var kommen, i hvilket han, der siger til de stolte Vande: Hidtil og ikke længer, faae Eders Babel optaarne sig, og nedsendte Forstyrrelse til at ødelegge det. Havde en Times Frist været Eder længer given, vi skulde maaskee nu have kigget begravet under vore Ruiner, og vores Dødskamp nedraabt en sildigere Hævn over Eders Hoveder. Men han, den Almægtige, forekom Eders Anslag, og lod Eder selv uddrikke det Giftens Bæger, af hvilket Døden skulde have tiltrukket os sin Velkomst. Ach! havde I midt i disse Eders afskyelige Beraadslagninger dog engang kundet skielve for Overherrens Love! I skulde før af Rædsel have forgaaet, førend I havde vovet at yttret, den ringeste af de Tanker, der har lagt Grunden til Eders formastelige, Eders rædsomme Plan? — Men hvad? I det Menneske- ligheden synes at begræde Eders Skiebne, eller rettere, begræde Menneskets bedragelige Hierte, vildfarende Forstand og onde Natur: saa raaber nu Retfærdigheden selv paa Hævn, Himlen betragter Eders Handlinger med et vreedt Øye; Handlinger, det blødeste Hierte selv ikke kan undskylde.

✕ Nu havde allerede Forfærdelsen vaagnet de Sikke. De aabner Øynene, og skuer Skræk rundt omkring sig: Kongens Retfærdighed! det truende Sværd! Forhaanelsen! Dødsfrygten! — O hvor stormede i denne Time den opvaagnede Samvittighed! hvilke Skrække-Billeder, de hæsligste, Nag og Uroe kunde male! stillede sig frem for Eders Indbildningskraft! — Jo! denne Oval maatte endelig udpresse et Suk fra Eder. Men hvad hielper nu Sukke? Havde I før tilbudet,

13

✕ 13 Eders Sukke skulde Have været bønheorte; nu formeere de kun Eders Forsmædelse. Himlens Dørre og Kongens Hierte er tillukt; den Følende er haard, og Medlidenheden, denne Datter af Uskyldigheden, som ellers er vant at græde over den ringeste Uheld blant Mennester, er roelig ved Eders Fald. — Dog! Suk og Bøn er langt fra Eder. Formastelsen vil vove det sidste; Endnu kaager de herskesyge Tanker i Eders Aarer, endnu svolmer Overmod i Eders Bryst, og formastende nok tør I gjøre dette Pharaoiske Spørsmål: Hvis Ordre det er, man vil I skal adlyde? Men Magten er ikke meere Eders. Slavens Skiebne er falden i Eders Lod. Thi saa retfærdige ere Lovene, de ansee ikke Personer; den betitlede og ophøvede Forbryder har ingen Vagt over den usle og foragtede. Og naar Menneskeligheden finder Aarsag til Medlidenhed over den sid- stes Feyl, saa forvandler sig al Undskyldning for den førstes, til Afskye, — Og I tør dog vove, dødelige Stolte! at pukke med Eders Overmod, og midt i Eders Afmagt knurre? — O kiender nu, om I tilforn end har nedtraadt denne

ædle Kundskab; kiender nu med Skielven, at Konger ere Guds Statholdere paa Jorden; salvede til at udføre hans Villie, og — Jordens Guder! At forgribe sig mod dem, er at angribe de guddommelige Love selv.

☒ Til alle Tider har Himlen besynderlig holdt sin Haand over sine Salvede, og udfriet dem fra Fordervelsens Snarer, naar de ey selv har vildet rive dem løs fra hans Varetægt; og endnu har ingen rebelsk Undersaat mod sit høyeste Hoved undgaaet Himlens retfærdige Hævn. Skulde da denne retfærdige Himmel vel kunde skaane vor dyrebare Christians Fiender? Da havde vi jo ey kunde takke den for een med sine største Velgierninger mod os! da havde vi jo ey kunder prise den ævige, store og kierlige Beherskere for en saa underfuld Beskyttelse! — Der viise Forsyn, som setter Fyrster over Folket, givet den Beste Zepkeret over os, givet os ham til Velsignelse; thi i hans Kierlighed for sit Folk skal Folket velsignes; dette Forsyn, som har reddet ham fra Voldsmænds Hænder, og skienket os ham paa nye til dobbelt Glæde

14

☒ 14

☒ for al Landet; Forsynet, som udslukkede Fordervelsens Brand, der alle- rede begyndte at ryge, og udbredte de giftigste Dunster, der vilde anstikke de Nordiske Egne. Forsynet, som elskede den ædelste af alle KongeStammer paa Jorden; thi hvilken kan rose sig af værdigere, af christe- ligere, af retskafnere, og tillige meere elskede Besiddere, end den, hvoraf Nordens Christianer og Frideriker udspiirer; Forsynet, som ikke vilde give et frit og fredeligt Folk, som de Danske, der fra de første Tider har været bestyret under sine egne Monarker, til et Offer for Voldsmænd og Tyraner: dette uendelige gode og kierlige Forsyn, det har i Dag vildet vise os, vildet vise heele Verden, at Konger og Kongerigers Skiebne staaer i dets Magt, og at Ævighedens store Behersker er det Folks Beskiermelse og Frelse, som kaster sig under hans Varetægt.

☒ Imedens Forbryderne nu imellem de raslende Kiedder fortæres af Gremmelse, og seer sig udsadt til et Maal for Folkets Foragt, seer med Skamrøde deres Anslag blottede og deres Planer til intet gjorde, seer det med Gysen og (Gud give) med Anger; Saa finde vi uendelige Aar- sager. til Glæde over vor Guds Barmhiertighed, til at Lovsyngne hans Navn og prise hans underlige Gierninger; Saa ville vi og paa denne vor Beskiermelses Dag, opmuntret af vor allernaadigste Konge! med inderlige Følelser lovprise den høyeste og indvie med Tak-Offer og BønOffer denne Dag, til en ævig, til en høytidelig Taksigelses-Fæst blant vore Jubel-Dage; Selv de sidste Slægter skal med en følende Glæde ihukomme vores og deres Lykke, og i Himmelglade Toner gientage denne vor

☒ Opløftende og Takkefulde Lovsang.

☒ Nedtager Harperne, i betrængte Slægter! opstemmer de glade Toner, som har været dempede af Sorgen, og slaauer Herren en nye Sang paa denne vor Beskiermelses - Fæst! Møder i Dag for hans Salvede og hører, ham angive Eder Tonen: Lov og Tak for Nordens Fred og Frelse. — Ærefulde Nat! høytidelige Mørke!

15

☒ 15 — gennem hvilket den Naadefulde! som fordem ved Urim og Thummim, gav sit guddommelige Velbehag tilkiende. — Nægte vi endnu Mirakler? Kommer i Oplyste! udvikler for de Tilbedende Viisdom- men i dette Under, og lad Tvivlere selv blive rørt ved Eders Forklaringer. Opløft dig o Folk! opløft dig med glade Stemmer og ophøyet den æviges Godhed! Du for hvis Skyld for hvis Fred og Lyksaligheds Skyld, det viise Forsyn denne Under-Nat, vaager og arbejder til din Frelse. Da giennembrød Almagten sine Himle, og lod Beskiermelsen nedstige. — Og til hvem? — hører det, I Nordens sidste Slægter, hører det, og priser Eders og vor Gud!— Til et fortrængt Folk, som i nogle Aar har sukket under Modgang-Aaget, og segnede allerede under Byrden. Til et fredeligt Folk, som kiendte ingen fremmed Fiende, hvis Sværd var rustet i Skeeden, og hvis Bue slap af Ælde; Til et Folk, mod hvilket Egennyttens og Formastelsens vilde føre Krig, og over hvis Hoved den nærmende Ødeleggelse svævede. Ja hør endnu meere: Til Herrens Salvede, Folkets Fader, vor velsignede Syvende Christian, mod hvis dyrebare Liv en forvoven Haand vor opløftet. I dette vigtige Øyemærke steg den Æviges Beskiermelse ned, standsede Fordervelsens Flod, og lod Freds - Strømme udflyde til vor Frelse. Slaauer Harperne, I Nordens Slægter, og lader Fryds-Toner høre til den Æviges Lov!

☒ O du høytidelige Nat! du! hvis veltalende Tavshed henrykker Siele, og fører dem til en dyb Betragtning af dine fortællende Under!

☒ — Imedens de glade Danske lyde efter Harpernes Velklang og@det søde Echo, som deres Lovsang gav omkring i de Cimbriske Dale, og imellem de Norske Fjælde; saa fløyet en grandskende Tanke endnu engang til dig, ærefulde Nat! for at mætte sig i dine Under, — hvilken uventet — hvilken lyksalig Forandring! — hvilket Lys af Viisdom har du, Algode! i denne mørke Time antænt for vort betragtede Siæl!

☒ — Forundringsfulde Scene!— Millioner i Glæde, som for en Time svømmede i Taare! græd over en Fare, hvis største Vægt de først

16

X 16

X kiendte, da den ved din Haand var overvunden? — Kongen og hans Stamme! — nyelig ompændt af de grueligste Farer; Thronen! — nyelig omringet af giftige Hydrer og Slanger. Og nu! — alt frelst, alt befriet, Majestæten reddet, Thronen i sin Glands! — og vi skulle ikke bede? — ikke takke? — ikke synge dig Lov? — Slaaer, slaaer Harperne, I Frelste! og synger Herren en nye Sang paa denne Under-Fæst!

X Al tilbedelsesværdige Fader! Du, for hvem Throner og Verdener ere Støv, og af hvis Munds Veyr Kongeriger staaer og Kongeriger falder! — Ach hvorledes har det dog kundet behage dig, at viise saa megen Naade mod os, imod et Land, af hvilket man vilde udjage dine Bud og dine Skikke! hvor din helligste Religion allerede var bleven et Offer for Spottere, og dit hellige Navn en Latter for de Ugudelige! hvor Dyd og Sæder bleve besmittede af de ureeneste Vellyster, og disse næsten — tilbudet ! — Hører det, I Folk! hører det, I Frafaldne! han, den 2Lvige ! den store Alfader! som vaager over sin Skabning, og under hvis uindskrænkede Omsorg endog den ringeste Inseet aander: han, denne Alviise, denne ubegribelige Gode! han vilde det for sin Barmhiertigheds skyld, og for at vise at han ingen Behag finder i Synderes Død! og tør jeg legge dette til? — Han vilde det for de Faae af sine Tibederes skyld, der endnu bevarede de hellige Sandheder, og ved deres Guds frygt og Bønner tilbageholdt den Fortørnedes Arm. — Hvad formaaer ikke de Frommes og Retsindiges Bøn? De ere mægtige at fravende en Stat de Ulykker, hvilke de Ugudeliges himmelraabende Laster nedskriger. — Himlens største Arbeyde er at vise Naade; og har ikke den ævige Kierlighed før for 10 Retfærdiges skyld villet skaane Millioner?

X Jeg taber mig paa nye i dine Under, du Alviise! og synker under Vægten af al din Kierlighed! — O hvor store ere de Aarsager vi have til Lov! Hvad? — om vi nu ikke meere havde levet under det velsignede Zepter, som Himmelen har helliget den beste Stamme, og saa

17

X 17 prisefuld hædres i de faderligste Hænder af vore Beherskere! Det Zepter som nu i saa mange Aar Hundrede har hersket til vor Lyksalighed! Hvad? — om vi ikke meere skulde have seet Sønner paa Thronen af de værdigste Fyrster! Store og formedelst deres kierlige, deres christelige, deres faderlige Regjeringer, uddødelige Fyrster, som lever altid paa den Danske Throne, og fra Søn til Søn holder Verden i en ærefrygtsfuld Høyagtelse, for den beste Konge-Stammes lyksalige Vedvarenhed! Hvad? — om vi nu enten havde vadet i Borgerblod, eller ligget qvalt imellem Dyngerne, som hint rasende Sværd skulde have omkastet? — eller, opholdt af Tiden for at frygte for hverandre? for af en uvant Tvang at holde Buen immer opspendt mod vore Medborgere, og paa trygløse Leye sove ind med Sværdet i Haanden? Hvad? — om Borger-Krige, disse græsseligste af et Lands Ulykker! disse fremmede Rebellioner i Danmark! (hvor fremmede? derom spørg Tidebøgerne) skulde have forjaget den længe bevarede Fred fra de Danske Egne, formeeret vore Elendighed, vore Synder, og udryddet Velsignelsen selv af Landet. — O vi saa nær forlorne, saa underfuld Frelste! O lad os med heftige Slag flaae Harperne, og med iverfulde Lovsange opløfte vore Hierter til det Høye for denne underfulde Beskiermelse!

X Men I! — Menneskelighedens Vanære! — Hadere af den sande Lyksalighed! — I Blinde! og i Eders Blindhed rasende! — Med hvad Øyne skue I disse Under? Med hvad Hierte betragte I Overherrens Magt? — Ach hvor ulyksalige ere de, som foragte din Omsorg, du ævige Beherskere! og leer af dine viise Raad. — I Eders Øren skurrer vor glade Toner, og i det vi opvække Munterhed og Glæde mellem hverandre, saa brænder enten Eders Ansigter af Skamrøde og Blussel over Eders Ugierninger, eller Forhærdelsen fængsler de dømmeste Følelser. Dog! hverken Eders Blussel eller Eders Forhærdelse skal saare vor Roe, Snarere skal vore Lovtoner glemme Eders Forbrydelse, stemmes til Forbøn for Eder, og Menneskeligheden raabe midt imellem

18

X 18 vore Fryds-Sange: Herre forlad dem! og lad dem ikke ævig forkastes fra dit Ansigt!

X Hvert Øye see, hvert Øre høre, hvert Hierte føle! — En nye Tid er kommen over Norden; Herren har borttagen vor Forsmædelse, og i Nøds-Stunden rakt os sin hielperiige Haand. — Voxer nu op i Velsignelser, som for af Ukrudt har været qualte, og lader os igjen nyde Landets Fedme. De gyldne Tider blinker ved vore Grændser, og Haabet blomstrer rundt om blant Slægterne! — Gamle frugtbare Danmark! velsignet være din Gienkomst! Opslaae igjen dine Pauluner for den ærlige Slid og den reedelige Vindskibelighed, og lad Guds frygt og Retsindighed bevogte dine Dørre. Dine rige Agre give igjen sin tabte Grøde, og dine føderige Enge blomstre paa nye. Dine Fædrifter og dine Hiorder formeeres og trives som i de gode Dage. Velstand flyde i alle dine Næringsveje; Handel og Vandel, Flid og Stræbsomhed have Lykke og Velsignelse i Følge, og være beskiermet af det Høye mod Ufred og Misundelse. — Og du, o Norge! du vor Broder og vor Ven! Held gienlyde rundt om mellem dine Fielde, og Himlen skienke dig igjen dine savnede Velsignelser: saa skal dine Steenklipper selv grønnes, og dine Gruber tage dobbelt Glands; og naar vor fælleds Fyrste engang betræder din Jord, og hilser sine fraværende Børn, saa skal dine skiulte Riigdomme opvise sig, og alle dine lukte Næringsveje aabnes til din Lyksalighed.

☒ Ja! alle I Provintier, Egne og Stæder, over hvilke Nordens Freds-Zepter hersker, lever op paa nye og gaaer de gyldne Tider i Møde; men gaaer dem i Møde med Bøn og Paakaldelse, til ham, som i denne Beskiærmelses-Nat bortblæste de sværmende Ulykker, og lod os ikke blive til Beskiæmmelse for de øvrige Jordens Slægter.

☒ Men vor dyrebare Konge! og hans Huus! — Slaaer nu alle Harper, og alle Munde syng! Synger I Gamle og Umyndige!

19

☒ 19

☒ Synger Herren en nye Lov, som holdt sin Haand over sin Salvede

☒ og bevarede ham til vor Glæde. Himlene gienlyde af vore Frydeskrig, og

☒ vore Jubel-Sange trænge op for den æviges Throne: Bongens Siæl ophøyes i Guds yndest, Glæden fylde hans Boelig, Fred blomstrer af hans Zepter, og Lyksalighed krone hans Aar. —

☒ Hans Ære blive altid hans Folkes Kierlighed og Guds Kierlighed hans Løn. — Han leve længe, og gives Kraft af det Høye til at styre sit Rige.—De graae Haar vise ham en riig Høst af sit Faderlige Regimente. — Aldrig uddøe hans Stamme. — Efterkommere paa hans Throne, blive Christianer og Frede- richer af hans Blod, de føre stedse Zepteret over Norden, og føre det saa værdig, saa faderlig som han. — Saa skal Himlen være Landet naadig, Velsignelses-Strømme omringe vore Øer; Saa skal vi sidde under vore Viinstokke og synge om vor Guds store Barmhiertighed; Saa skal vi synge om Fred og om Frelse. Ja, saa skal Cimbrenne og Nordfolkene, i alle efterfølgende Aldre, syngende

☒ prise sig lyksalige, og Jordens øvrige Slægter skal ønske at leve som

20